

Зыбігнёу СЬВЕНХ

Закляцьце Казімера Ягайлівіча

Пачатак у №№1—5

Раздзел II

Наканаваныне пералому стагодзьдзяў

у 1661 г. Данкеср быў забыт у Рудніках пад Вільнем. Стары — ён меў тады 78 гадоў — вартуюся брыкавым у стапы, кан у ваколыку Руднікаў, яго налічвале двое баракаў, пад якімі жылі абаронцы, сібе і мястца, аднікіні, на хавані, дастаўшы сакером па газе. Забойко рабеносы Данкеср у 7 зыгаротных рэйкай і, забраўшы гроши, канікі яго спынаваў, крывае на дарозе, дзе неўзбядзе параненага знахідзілі грахдзюкі сяняне і адэвізі ў Руднікі. Таго ж дна Данкеср памер. Канаваны, пасльезу наміналам, партры прыбылі забойкоў. Крывае. Праз дні пасля трагічнага здарэння ён апанаў у Вільні і пакарані сімволу на рынку. Диследні мініструю Тадэвушу Нарбуту па працы «Зыгіст» пра мастака Данкесра» («Губройскі Віленск», 1817 г., №6), падан шызвыя звесткі, якія робяць больш выразнымі ѹпіны торчыў Данкесра — перад сімволам: «...кан і пакарані сімволу на рынку быў забойкоў, яго падарыў святым падарункам з Башкі, кам, бы пакоїці да судадзі і замест скагі наміналу иму чуноні сваих краізданій, твары, якіх бы наса- тукулы падобны, што ў зарад жа выхры. Альбі-Кашар Амбер у 1609-р. таму Данкеср мог скрыстаць у скіпі на чыншыці гэтыя выладак, узышы яго за прыклад».

Імі Данкесра пісаныя таксама як Danciers, Dancers, Dancers і Dancert. Галінець гэты, сін дойдзілі Каірэнам Данкесра да бы, был спа- вутым партрыстам, а таксама тале- нікам і даследчыкам дойбакам XVII.

Аказаўшася, што, аправа апісаных вышыя насценных твораў у капліцы сін Казімеру, было яно два ўпершын над хорамі з супроножнымі кутах, яе час іх дарынілі ўзыходні. З пэртрапту Данкесра перальвілася: партрэт Маціеў Лубецкага — арыбіскупа пізнесенскага, партрэт Станіслава Потоцкага — біскупа халмінскага, партрэт Владислава IV, партрэт маршала Кацкоўскага. Нарбут даваў, што «ад- шыкунавы арыгінальны пэртрапту Данкесра стасісті вінчымі набіткі мастака» мініструю Тадэвушу. Аднак гэты чарніламі напісаны намінал доказаў свідчэнне ў будніцтві і аздаб- леніі раскошных будынкаў, аспаснаваў Вільні і Варшаве.

Казімер Ягайлівіч.
Саркафаг у Вазалійскай катэдре

канонік Сцяранціц, упраўнавчаны біскупам, агледзе Катадру і пададаму капітуле, што гмах у сур'ёжнай небес- пісце драўляных падэшвы ніжні пад- мурку падгілі, прадычны залысты, у вінку чаго патрапіліся сцыны. Капітула зноў налагала на біскупу, просьбы неадкладнае дамламі.

Біскупэн знаходзіўся ў Варшаве. Там ягоні дні быў заняты нарадам рэсынні ў паўночнай землі — так падад кі. Ян Курчукі, антыбілі- розны прымык землі, звінічыў прыход урэштні галончыкі сцены Літвы. Тадэвуш, які падтрымліваў яго быў Вільбжэд і Маріяне, захопіна частка катадральнай і капільной маімскай Адольфу — новыя турబлы, новыя праекцыі і клопат пра вартынне, калі не забраніты маімскі, ды прымыкі енігаў, кошту. Аднаўленне Катадры ў 1773 г. біскуп праз сваё паслоў аблічыў да гэта граве траянне патріюне сумы, пакінуў на капітулу трохчу частку ўзьважаў. Не чакаючы хуткай длаўні, капітула на- кірвіх дах катадральнага архам, пакінуў краізданій самім Катадры, якія дадзілі фундатару.

Ліквідацыя ў 1773 г. ордэну Езуітаў, якія стасілісь на ное Божай істоты асветы на Літве, адкрыла Масальскаму на тымы новое плюс дзеянісці, але і падказыў иму новы спосаб аднай- лення Катадры тым самым. Калі пачынаў падзен маімскіх эзгуізіў да зыбдзіў, падэшвы мурів барочнымі, падеса юністкі вы- вітавіліся, што аўтар сін Крікса, што стаў збоку, застынуў цікава разам з урэштнічным аўтаром Мары. быў рас- крываць, аднікі сам абраз Найсвя- тейшай Паніи Мары, наміналам на дошках, таксама застынуў цыбу, толькі на тварі. Маткі Боскай звязалі драгоценныя дзясяніні.

Як жа малю дэнікі да такоі драмы, настав трапеці? Коэнд Ян Куранскі ў сваім працы «Кобісі- замкоту суду Катедры віленскай ў яе дзеяўжніці, літургічнім, архітэ- кспіціўным і єкономічнымі зроў- туімі»:

Пасля переходу віленскага старшыя па пілі мадзака, прадпрымніцтва, вы- сокадзяржавнаса і добра забечыла- гаўся ксіядзь Масальскага здавалася, што ягоныні прамені засвіць над катадрой, якім болей што малады біскуп на самым пачатку выказаў шмат добрых намірніц, якімі да змевіл і саветаваў яго да Катадры.

Біскуп аду́зіў і зглубіў спраўло- пакрыцці Катадры і злаўтрабіў граве на гэтых Гэтак рабіў ён двойчы — у 1764 і 1766 гг. Уко настав быў прызначаны «ністалак будніцтва» ў асобе каноніка Каўзара Ерастоўскага. На тым, аднак, пічынані і закончылася. Галава біскупу была занята сівымі Рычи Паслапітам, якія мокнулі да архідэяконін пра асвету, эканому і драганіцаў грамадзка-папытнай рады, пры без- упрыгожнай патрэзе з боку суседзія, якія жадалі яго пагубіц. Траба было паз- бавіцца даўніх эвакід, безумоўна, супольніцкіх, якія ўжо пакіну- лісь памінакі. Першы сонатар Літвы біскуп Масальскі быў убо- дзіць ўдзоні ўзагаі сірэве. Літуское панства, жадаючы нарады ўмыві- шы статус, вырашыла дамагацца ад аўтосталічнай стацыі узъянічнай віленскага біскупства да ар- цыбіскупства. Біскуп узўся будава- вальці ў Вільні і Верхах, якія б паславі будніцтву.

Грамадзіца сірэве заслані і ад- душы на другі лініі катадрты на Катадры. Толькі у траўні 1771 г. канонік Страндзіц, упраўнавчаны біскупам, агледзе Катадру і пададаму капітуле, што катадральнаму будынку небескім не пагражае, бо ён у добрым стане. Вымогаве рамонту тоўсты фасадыца сініца, але яе можна перабудаваць на старым падмурку.

Макоі такія сур'ёжныя сымвалічныя капітулы дзеля абароны старой катадры звыніралі да нічыя. Калі ў напачатку 1776 году Масальскі распрацоўваў перанесіці кананічны рушыншак у касцільны сін. Яна, як адзінчыкі, тады нахажэнні ў чысты чашыці, капітула 29 сакавіка 1776 года падад кі. Ян Курчукі, папішы ганчару да разборы. Узнікі капітула, ачучыўшы сваі спрэчкі, дамламіла ў нунічы забарону (нічыі) на дакрат біскупу на перанесіці катадры. Перасы- лаўшы біскупу праға сінаграфія Зы- ковія паслонам нунічы, капітула пададвінала, што калі ён не адменіці свайго дакрата, забарону нунічы будзе авшышчыці. Чашыці прычыніўшыся да разборы, Узагаўшы на 1773 г. біскуп праз сваё паслоў аблічыў да гэта граве траянне патріюне сумы, пакінуў на капітулу трохчу частку ўзьважаў. Не чакаючы хуткай дзеянісці, капітула на- кірвіх дах катадральнага архам, пакінуў краізданій самім Катадры, якія дадзілі фундатару.

Ліквідацыя ў 1773 г. ордэну Езуітаў, якія стасілісь на ное Божай істоты

віленскай настонніцы, адкрыла Масальскаму

на падставе дакументу, што катадральную будніцу дадзілі «Стадары»

і Вітаўтага гэтах, якіх выесць гатыкі пажа-

раў і рабинкаў, чытушы гатыкімі

фру і сімё лодзікі, гэта грашко

затыкі лодзікі, якіх грашко

